

բ) Գերագույն զինվորական թէքէեան ունի հարազատ ներշնչում, հոգեկանութեան մօտեցող յափշտակութեան պահեր, ուր իր միտքը, զգայարանքներն ամբողջ, սրբազան զինավորութիւնով մը կը թրթռան չխուղարկուած աշխարհի մը խորհուրդին գէտ, և զեղեցիկին ու չսպասուածին հրապտորով կ'ուրախացնեն երեւակայութիւնը որ ճամբայ էր ելած իրենց հետ: Ո՛չ մէկ հաճոյք կը փոխեմ երեւակայութեան այդ առողջ խայտանքին հետ: Խայտանք՝ զոր կարելի կը դարձնէ միայն բարձրագոյն բանաստեղծութիւնը:

Տող մը միայն՝ «Պերովրնի Սոնարին Վրայ» գրած իր առաջին հնչեակէն. —

ՀԱՐՍԵՏՏ

«Մըմաւ բարով... կը կանգնի բառը եզեմն աննու-
նին...»

Եւ վերջին երկու տողերը երբորդ հընչե-
ակին. —

ՎԵՐԱԴԱՐՁ

«Բայց չափ չունի, չունի՝ սիրս, ու կը զարնէ՝ սիրսս
ժախ,
Վարաւ գետի մը վրայ սիրսս կ'երբայ՝ ամիւ ամի...»

գ) Յուզականութիւն: Սա մեր մակե-
րեային ու ծանծաղ իրականութեան մէջ, երանութիւն է հաստատել իր մօտ արգա-
սաւոր, խորունկ ու անխարդախ յուզումի
ընդունակ հոգի մը որ կ'արհամարհէ ար-
տայայտութեան ընթացիկ ձեւերը՝ ի գին
նոյն իսկ ուրացուելու: Իր անձը տալու
ժուժկալ, զո՛ւսպ ձեւը որ ունի, կ'ընծայէ
իր գործը կրկնապէս հրապուրիչ՝ արուեստով
ու խառնուածքի ազնուականութեամբ:

«Յիւնամեակն» է: Թէքէեան կը հակէ
տաղանդին բեղմնաւորութիւնովը ծանրա-
բեռնուած իր ճակատը՝ հոգիին ջուրերուն
վրայ, զիտելու համար հոն կէս դարու մա-
քառումէն յոգնարեկ իր անձը՝

«Թռչուն մը որ արծուի աչք եւ չղիկի ունի քեւ...»

Կեանքը եղած է պատարագ մը, որմէ
վերջ, Յիսուսն իբրեւ լուսարար «մարել ջա-
հերը կուգայ»: Կը դողան բառերը յուզումէ
երբ կը պաղատի՝

«Բացի մէկէն, լուսաբո՛ւր. քող զայն՝ ի սէր արեւուդ.
ժամերգութիւնն իրիկուան լճնպէս ընել, ա՛ն, քող զայն.
Ի՞նչպէս առանց այդ յոյսին մենկ բալիլը մահուան...»

Ամէկտա զգայնութեան, պահուելու
յուզումի այդ շեշտը՝ ո՛չ միայն իր անձ-
նական, այլ նաեւ իր ընդհանրական շուն.

չով գրուած քերթուածներուն մէջ: Ատոր
համար իսկ՝ նուազ ժողովրդական, բայց
ժամանակին տերումներն արհամարհող:

Այս նշումները, որոնք սակայն երբեք
ամբողջութիւնը չեն կազմեր իր արժանիք-
ներուն, պիտի բաւէին արդէն սիրելի ըն-
ծայել քնարն հայ մեհեանի տրտում քուր-
մին, և հիացումի ու յարգանքի կանչել
սերունդները որ պիտի գան:

Ներուի ընել զիտողութիւն մը միայն:
Կրնային այս սաղմոսագրքին խնայելի
քանի մը տաղեր՝ ի շահ միւսներուն: «Ե-
րեմի Կոչնք»ը վարժատուն կը յիշեցնէ: «Գոր-
փու»էն քրտինք կը կաթի: Իսկ «Եկեղեցի»ն
Աթէնքի հովերուն՝ անհարազատ, այլա-
սերած եկեղեցի մըն է, որ սակայն կրնար
փառքի տանիլ Եւդեան և այլ տաւիղներ:

Այդ՝ պղտիկ ու թիթե ստուեր մը:

Իր յորելանը, որ մօտ է կ'ըսեն, հա-
ճոյքով ու հիացումով պիտի ողջունէ այդ
զիրքը՝ «Սէր»:

Վ.Ա.Հ.Է.—Վ.Ա.Հ.Է.Ա.Ն.

Ս. ՊԱՏՐԻԱՐԺ ԶՈՐ ԱՅՅԸ ԱՄՄԱՆ

Ամեն. Ս. Պատրիարք Զայրը, օգոստ. 5ին, իր
առաջին հովուական այցը տուաւ Անդրբլդա-
նանի հայ գաղութին: Իրեն կ'ընկերանային Տ.
Մեսրոպ Եպս., Տ. Եղիշէ Արք., և Տէր. Հրանդ Սկչւ.
ն. Ամենապատուութիւնը զիմաւորելու համար
մինչև Սալթ եկած էին ն. Վեհ. Էմիր Ապտու-
լահի պալատական զորադուշին հրամանատարը
Սայիտ Պէյ՝ թիկնապահի մը հետ, և Ամանէն
բաղձաթիւ հայ և յոյն երեկոյիներ: Ս. Պատրիարք
Զայրը Աման հասնելուն առաջնորդուեցաւ Յու-
նաց եկեղեցին, ուր օրհնեց հաւաքուած հայ և
օտար քրիստոնեայ բաղձութիւնը և ապա հիւ-
րընկալուեցաւ Պ. Սերբէ Անթիոքահեանի տունը:
Նոյն երեկոյ ժամերգութիւն և եկեղեցի կատար-
ուեցաւ իբրեւ մատուռ գործածուող օրահին մէջ,
իսկ յաջորդ առտու Ս. Պատրարք մատոյց Տ. Ե-
ղիշէ Արք. և Ս. Պատրիարք Զայրը քարոզեց «Ժո-
ղովեցէք գնշխարհալ կոտորող, զի մի ինչ կո-
րեցէ» ընթերցումով: Նոյն օրը ն. Ամենապատու-
թիւնը պալատ հրաւիրուեցաւ Միասին էին Տ.
Մեսրոպ Եպս. և Տեղ. Խորհուրդի անդամներէն
Պ. Պ. Անթիքահեան և Յ. Պէտէօփեան Դանի-
ճին մէջ Ս. Պատրիարքը զեղեցիկ ուղերձով մը
երախտագիտութիւն յայտնեց ն. Վեհափառու-
թեան, իր ազգին մէկ բեկորին հանդէպ ցոյց
տուած մարդասէր հովանաւորութեան համար:
Էմիրը սիրալիր խօսքերով պատասխանեց և իր
համակրութիւնը յայտնեց տեղւոյն հայ գաղութ-
ին նկատմամբ, որոնց, բաւա, հաւատարմի-
րով կը նայիմ, ինչպէս իմ տեղացի ժողովուրդ-
դաւ: Սեղանի միջոցին ևս սիրալիր արտայայ-
տութիւններ փոխանակուեցան, որոնցմէ վերջ
Ս. Պատրիարքը հրաժեշտ առաւ յարգանքի և
շնորհակալութեան խօսքերով: Յաջորդ օրը Ս.
Զայրը զանազան այցելութիւններ տուաւ և ըն-
դունեց, և Դ. Վերադարձաւ Ս. Ամսու:

Խ.